

Grafrede

De ogen van Rinus,

De ogen van Rinus wilden alles zien. De ogen van Rinus konden alles zeggen en de ogen van Rinus gaven het antwoord op de vraag voordat je deze hem stelde. Zijn blik sprak.

Rinus sprak over hoe het was, wat was geweest en waarom dat het zo was. Hij sprak vol enthousiasme over alles wat hij had gezien, wat hij had meegemaakt en waar hij bij was geweest en dat was over heel veel.

Want waar was Rinus allemaal geweest? Of eigenlijk: 'waar was Rinus niet geweest?'

Nu was Rinus niet óveral te vinden. Maar een aantal plekken waren van hem. Het dorp, het buurtschap Heijkant en de guld. Die groep van vrije mannen die om de zoveel tijd gebroederlijk bij elkaar kwamen om te schieten, te drinken en lief en leed te delen werd een van zijn plekken. En als hij zo'n plek in zijn hart had gesloten dan bleef hij daar. In het geval van Rinus zelfs meer dan 70 jaar.

En in zo'n tijd gebeurt veel. Mijn opa werd hoofdman, Wim Herrijgers werd hoofdman en nu ben ik hoofdman. En dat wordt allemaal zorgvuldig genoteerd in het grote gildeboek. De gehele geschiedenis staat hierin te lezen. Maar als je iets wilde weten dan gaf een goed gestelde vraag aan Rinus een veel gedetailleerder beeld. Want Rinus had niet alleen alles gezien, hij had ook alles onthouden!

Zo zat ik enkele weken terug nog naast hem in een stoel in het Ambarg in Etten-Leur, alwaar hij tijdelijk even moest wonen. Hij wierp zijn blik op een van de foto's die ik had meegenomen, een foto uit 1954 nota bene. Rinus zijn ogen gleden over de foto en binnen een tiental minuten had hij alle namen van alle gildebroeders genoemd. Maar zo kende hij ook de namen van de nieuwe leden. De jonge garde, de mannen die de laatste jaren bij de guld gekomen zijn. Die noemde hij ook net zo vlot.

"Ik ga binnenkort weer schieten" zei hij toen. "Ik heb wel iemand nodig die mijn geweer de kelder in draagt, maar ik kom schieten", zei hij. Een groot aantal van deze jongere gildebroeders, boden al direct aan om dit te doen: "desnoods dragen we jou mee de trap af, maar jij gaat schieten" was de reactie van sommigen.

Helaas mocht het niet zo zijn.

Hij kwam thuis maar zou nooit meer schieten.

In het ziekenhuis zijn de boodschappen die onze gildebroeders hadden geschreven nog aan hem voorgelezen. Maar spreken kon hij niet meer

De ogen van Rinus wilden alles zien. De ogen van Rinus konden alles zeggen en de ogen van Rinus gaven het antwoord. Zijn blik sprak voor een laatste keer.

Rinus rust zacht.

Bart Brosens jr.
Hoofdman
Cloeveniersgilde Sint-Willibrordus Klein Zundert